

A když se lidstvo zeptá ...

Je to podivné s tímto pozemským lidstvem. Jako těžkopádná, líná, hniјící masa leží ve stvoření. **Lidstvo**, které v něm mělo nejživěji, nejpohyblivěji, nejkrásněji a nejsvětleji tkát, kdyby správně využilo schopnosti, které mu byly milostivě přenechány.

Avšak jako olovo všechno zatěžuje, temné, kalné, kdykoliv připraveno jedovatě, rozkladně a závistiplně působit na **to**, co se chce povznést nad jeho průměrný druh. Světlu nepřátelsky číhá, aby pošpinilo všechno to, co nechce jít jím samým vybudovanou cestou, která vede do hlubin, do věčné zkázy.

Lidé stojí **stranou** od Pána, protože oni sami se chtěli stát pány na zemi! A přestože nyní berou jméno Boha do svých úst více než dříve, aby ho využili pro své vlastní účely, nesouce ho před sebou jako štít, aby ukazovali čisté chtění.

Avšak jejich nitro nemá s takto ukazovaným štítem co do činění; neboť jejich duše jsou naplněny **nedůvěrou**, ze strachu, že by jim někdo mohl upřít to, čeho se oni sami domáhají: Pozemskou moc a pozemský vliv. A tato nedůvěra kalí **každé** čisté chtění, strhává dolů, činí nespravedlivým, fanatickým a umocňuje samotné **zneužití** svatosti jména „Bůh“! Po tom se lidé neptají! Vůbec nikdy se neptají po tom, co jim může přinést skutečný užitek a po čem se ptát **mají**, nýbrž jen po tom, co leží ve směru **jejich** myšlení. Protože však nitro veškerého lidstva je dnes naplněno jedině **nedůvěrou**, tak musí být v každé otázce **také** skryta **nedůvěra** jako následek stavu duše, která je zkřivena a

zkažena až do nejhlubšího základu.

Co si člověk myslí o bližních, čerpá **ze sebe** a předpokládá to u **sebe sama**. Skutečně **dobrý** člověk bude chtít u druhých nalézt vždy nejprve **dobro**, zatímco špatný člověk u svých bližních jako zcela samozřejmé je schopen předpokládat jen **špatné**, především v **těch** věcech, kterým on sám ještě nemůže rozumět.

Špatný člověk bude všechno to, čemu ještě nerozumí, u jiných chápat jako špatné chtění, protože podle svého druhu přece neočekává vůbec nic jiného.

U dobrého člověka je tomu však **naopak**. Bude na všechno nahlížet nejprve podle **svého** druhu, který je **dobrý**.

Špatný člověk nemůže nikdy uvěřit v dobré chtění, nemůže je položit za základ žádného činu, protože toho sám není schopen. Nezištné jednání odsune do říše pohádek, nebo jej dokonce označí za lež, protože jemu samotnému je cizí a nepochopitelné.

Pouze ten, kdo je **dobrý**, může v ně věřit, protože on sám je schopen jednat podobně.

Tak je úsudek člověka o jeho bližních vždy jen **zrcadlovým obrazem jeho vlastní povahy**, kterou tím zcela zřetelně přivádí k vyjádření.

Lidé, kteří o svých bližních mluví a šíří špatnosti, **musí být sami v sobě špatní**, jinak by něco takového nedělali! Je to **zákon** stvoření, který se zachvívá ve **stejném druhu**. Tím ve všemoudrosti donutil váš Stvořitel také každého člověka otevřeně nést před sebou zrcadlo, ve kterém klidný pozorovatel

zcela zřetelně poznává jeho vlastní vnitřní život. Tohoto zákona v jeho veliké jednoduchosti účinku jakožto pomoci ze Světla nebylo ještě dosti dbáno, protože si člověk nikdy nedal námahu vypátrat důslednost Božích zákonů ve stvoření.

Usiluje vždy jen o to, aby se na pozemské cestě rychle pozemsky dostal kupředu v získávání pozemských statků pro takzvané příjemné věci pozemského bytí, které však ve skutečnosti přináší jen zpovrchnění a tím duchovní úpadek, protože svádějí k línému pohodlí, nikdy však nepřinášejí vzestup.

Člověk při tom spěchá milostivě mu poskytnutou dobou, nehledě napravo ani nalevo, jen aby dosáhl **pozemských cílů**. Tím nenaučí se ničeho ze stvoření, které ho obklopuje, ve kterém smí žít a také má podle toho působit.

Jinak by již dávno poznal také tento zákon, který mu vždy bližního zřetelně ukazuje takovým, jakým tento **skutečně** je. A takovéto pomáhající poznání přivedlo by ho dále na pozemské cestě než jeho spěch, ušetřilo by ho mnohého utrpení a mnohého zklamání a na zemi by to tím muselo být také jiné než dnes!

Naučte se konečně znát Boží zákony ve stvoření, lidé, a bude vám pomůženo!

Avšak k tomu byste se museli **namáhat** a vzdát se požadujícího chtění, kterému jste navykli v působení vaší Bohu nepřátelské domýšlivosti! Potom by dnes nevládla mezi všemi lidmi **nedůvěra** a její bič by nesvištěl nad vámi! Nedůvěra je však jen ovocem duchovní lenosti. Pokud by byl váš **duch** jen **čilým**, tak, jak to Boží vůle od vás požaduje, a pokud byste na místo vašeho ducha nepostavili pozemsky vázaný rozum, který smí

zůstat jen nástrojem vašeho ducha, tak by si nedůvěra nemohla na zemi získat místo, které dnes zaujímá.

Nedůvěra je nyní **nejhorším** ovocem falešného chtění a falešných cest tohoto lidstva. Nedůvěra sviští bičem jako **poslední** následek vašeho luciferského trabantství! Nedůvěra dnes hnízdí všude, kamkoliv se podíváte, nejen ve státech a v církvích, v obchodě nebo společenském styku, nýbrž dokonce i v nejnuitrnějším rodinném životě, v posvátném krbu manželství.

Kde také jsou jen **dva** spolu: Nedůvěra nad vámi sviští bičem! Vyrostla z vás, rozrostla se kolem vás i nad vámi s odpornou žádostivostí, zatnula své drápy hluboko do vašich duší a žene vás ještě k tomu, abyste se vzájemně rozsápali!

A bude to také tato nedůvěra, která jako ten nejhorší vámi samými vytvořený mor mnohé z tohoto lidstva, ano, největší část z něj, ve svém pádu spolustrhne do hrůzy rozkladu, do věčné smrti!

Blesk Světla smrtelně ji zasáhne, avšak ve smrtelné křeči vás nepustí a miliony jejích drápů drží pevně. Sevře se ještě úporněji ve smrtelném ustrnutí a duše jí obalené se již více nemohou vyprostit, ledaže by ony **samy** v zoufalství vyvinuly ještě jednou velké úsilí, aby se za tisícerych bolestí ještě na poslední chvíli vytrhly a osvobodily se. Toto vytržení se však vyžaduje nesmírné vypětí vůle a přinese vašim duším hluboké rány!

Nemnozí z tohoto lidstva budou ještě schopni sebrat takovouto sílu a ostatní budou mít obavy z těžkých ran, z bolestí, které odtržení s sebou nese.

A tak propadnou se v líné nečinnosti, klesnou do bezedných hlubin, do věčné noci, kde je však čekají muka **tisíceronásobnější**, než by byly bolesti, které by jim přineslo dobrovolné odtržení. – Pak je však příliš pozdě s konečnou platností! Poskytli této nedůvěře volnost na křižovatce, před kterou je Boží milost ještě **jednou** postavila.

Lenost jejich ducha přivedla nyní lidstvo ke konečnému pádu skrze jejich poslední odporné, člověka nedůstojné, Světlu nepřátelské ovoce: Nedůvěru!

V tom spočívá soud: **Oni sami** již více nemohou přijmout poslední milost Boží! A všichni **duchovně líní** lidé, kteří jakožto nepoužitelní propadli soudu, budou se ptát:

„Jak může Abdrushin – Imanuel **dokázat**, že je Syn Člověka?“

Avšak takto nebo podobně se budou tázat jen **líní** duchem, ti, kteří se nebudou chtít namáhat kvůli své spáse. Ovládá je přece **nedůvěra!** Jsou jí beznadějně zotročeni. **Sami** hledat ve **Slově** s vážnou hybností ducha, nejen rozumu, to již více nedokáží. K tomu jsou již ve svém duchu příliš znaveni. Duchovně línému však Slovo života, živoucí Slovo, **které také k možnosti přijetí požaduje život**, podle neodsunutelného Božího zákona nemůže nic dát a nedá! Neboť kdo v něm vážně nehledá hodnoty, ten v něm nenajde nic. **Kdo však hledá, ten nalezne!**

Poselství obsahuje a dává **vše**. Ono je pro lidského ducha nevyčerpatelné. Nejprostší člověk, jakož i nejvýznamnější vědec v něm může nalézt to, co hledá. Neexistuje ve stvoření ničeho, co by nenalezl a nepoznal v tomto Poselství, jakmile je v sobě

schopen přijmout hodnoty.

Dokonce i největší dosavadní lidské vědění může se tím ještě rozšířit, aniž někdy narazí na hranici. Lidský duch musí nyní nejprve v něm skutečně hledat, v pokoře a připraven k vděčnému přijetí. Domýšlivost však uzavírá duchu, který se chce donutit k hledání, cestu k jakékoliv možnosti přijímání.

Avšak již není daleka doba, kdy budou zcela netušené poklady ze Slova Poselství jásavě zprostředkovány naslouchajícimu lidstvu skrze lidské duchy **všech** tříd. A ono vám dá vždy něco nového pro každou oblast **skutečného** vědění, pro duši i tělo, také pro vaše myšlení a jednání zde na této zemi.

Avšak do té doby se musí líní v duchu oddělit od těch, co se hýbou, budou oddělení skrze sebe sama, aby příště již nemohli zdržovat nebo mást to, co je podle vůle Boží.

Kdo vážně a bez domýšlivosti čte Slovo mého Poselství, kdo v něm tedy skutečně hledá, ten nalézá v něm také pro sebe každého poznání a více se již neptá: „Jak chce Imanuel dokázat, že je Synem Člověka!“ —

Je to vůle Boží, aby se lidský duch **probudil** ze spánku a lenosti, kterou si on sám vnutil a která ho vedla stranou od Světla, která ho nechala spadnout do temnot.

Je to jen vina **lidstva** samotného! Pokud by se lehkomyšlně nevzdánilo ze spojení se Světlem, neoddělilo se ve svévolném trvání na svém a domýšlivostí směšného chtění vědět vše lépe, tak by nikdo neměl potíže v poznání toho, který je poslán ze Světla.

Takto však doposud zůstalo v zarmucující historii vývoje celého pozemského lidstva opět jen několik těch, kteří Vyslance Světla skutečně poznali a tím také uznali.

Chybou lidstva! Avšak ne Světla. A toto stejné lidstvo chce nyní od Světla požadovat, aby kvůli jeho chybám změnilo pravěčné zákony, aby ještě setrvávajíc zapleteno ve **svých** chybách mohlo pohodlně poznat toho, kdo je Vyslancem Světla, a nepotřebovalo se teprve o to namáhat!

Jakou **troufalost** vůči Bohu v sobě skrývá tato otázka, toho si již v lenosti svého ducha nejsou vědomi.

Nechte je jen dál kráčet cestou, která je vede do zkázy. Nechtěli tomu jinak. Odvráťte se od takovýchto tazatelů a myslte na to:

Tak přistoupili také k Ježíši, když ho již přibili na kříž, a požadovali od něj: „Jsi-li Syn Boží, tak si pomoz sám a sestup z kříže!“

Měl jim **tím** tedy ještě jednou dokázat, že je Synem Božím. Jiní lidé by však potom žádali stále znovu jiné důkazy, aby mohli uvěřit v jeho poslání nebo aby o něm byli přesvědčeni. Přání by se pak tisícero násobně stupňovala, a nakonec by se navzdory tomu nikdo nevzchopil skutečně tomu uvěřit.

Znáte přece lidi dostatečně, abyste to také sami věděli.

Na **slova**, která Ježíš pronášel a učil, chtěli myslet až v **druhé** řadě a chtěli se snažit namáhat teprve pak, když napřed ještě obdrželi jiné důkazy. Aby se **sám** namáhal, k tomu se chce člověk rozhodnout vždy až **naposled**. Odkládá to, aby to nikdy

neudělal, protože nakonec k tomu u něj dobrovolně nikdy nedojde.

V tom spočívá jeho nyní smrt mu přinášející slabost! Neboť v **tomto** bodě nastává nyní soud.

Pravím vám: Živoucí Slovo, Poselství, které jsem přinesl, **je** takový důkaz, že nemůže být vůbec dán pro lidské duchy lepší nebo přesvědčivější!

A kdo Slovo ve vážném hledání jednou pozná, ten je také bez další jiné pomoci dokonale přesvědčen! **Jedině to** může ho však také zachránit, pomoci mu, aby mohl usilovat vzhůru do světlých Božích zahrad poskytnutého věčného života radostného tvoření podle vůle Boží.

Nic jiného! Jen ten, kdo **Slovo** pozná a skutečně si ho osvojí, tedy podle něj také skutečně **žije**, ten bude zachráněn od věčné smrti. Takový se však také neptá po jiných důkazech. Všechno se to pro něj stalo samozřejmostí v **prožití** mého Slova, které mu v tom poskytlo důkaz!

Člověk se tedy proto musí snažit, s veškerou vážností a v pokoře, bez domýšlivosti, bez předpojatosti. Nesplní-li to, nemůže mu Slovo dát nic. Zůstane mu uzavřeno, zatímco pro každého daleko předstihuje největší očekávání a rozlévá bohatství, které přináší opravdový mír, opravdové vědění a činí šťastným!

Lidé to **prožijí**, i když se tomu nyní posmívají. Jejich duše mají být v těžkých otřesech uvolněny a tím připraveny k toužebnému chtění přijímat. **Pak** již poznají bohatství mého

Poselství, na němž nebude změněno žádné slovo, nýbrž je a zůstane takovým, jakým je nyní ode mne dáno. **Lidé** se však změni ve zcela krátké době, protože jejich duše jsou nyní ještě příliš strnulé ve vlastním chtění zkřiveného rozumu.

Pošetili lidé, když se ještě domnívají být si tak jistými a tak velikými! Pravím ještě jednou: Nikoliv **vy** smíte požadovat od všemohoucího Boha, nýbrž **ON** požaduje nyní jednou **od vás**, protože Jeho shovívavost je nyní u konce!

On požaduje **důkaz od vás**, že jste schopnosti, které poskytl vašemu duchu, správně použili podle Jeho všesvaté vůle! Že jste čili v duchu a jste schopni **v Jeho Slově** poznat **toho**, kterého vám nyní posílá!

Nedovedete-li to, tak jste nehodni Jeho přízně, nevyužili jste své schopnosti, které vám přenechal ke člověku důstojnému spolupůsobení ve stvoření, zmařili a zasypali jste své lidství a budete proto jako neupotřebitelní ve stvoření vymazáni z Jeho knihy milosti smět se stát vědomým sebe sama a života!

Jděte do sebe, lidé! Probuďte se duchovně! Budete se **muset** velmi brzy skrze vlastní prožití změnit, každý jednotlivě, protože všemohoucností naplněná ruka Boží již nade vším spočívá a Jeho svatý hněv se nyní vylévá ke spáse těch, kteří se ještě zcela neodдали temnotám a mohou ještě dojít k probuzení.

Využijte nyní každou hodinu, vy pozemští lidé! V Božím hněvu bude také zcela rozbita nedůstojná nedůvěra jako poslední špatné ovoce falešného chtění těchto lidí, které se podobno moru již rozšířilo po celé zemi. Ta bude opět od ní osvobozena!

Napřed však přijde náraz:

Lidstvo opět domýšlivě požaduje jako již kdysi u Ježíše: Dokaž, že ty jsi Synem Člověka! Lidstvo to chce požadovat podle vlastních, pozemských, jím samým vytvořených pojmů.

Bůh však nyní ve svatém hněvu požaduje: Lidstvo, dal jsem ti kdysi schopnost také vždy poznat všechno přicházející z mého Světla! Nyní poznej mého Syna, nebo budiž odsouzeno a zavrženo jako lidsky nedůstojné a Světlu nepřátelské! —

Co z toho vyplývá, sami prožijete, brzy! A jestliže se lidstvo ptá **svým** způsobem, pak mu **Bůh** tentokrát dá odpověď **svým** všemohoucím způsobem!

A všechna směšná domýšlivost těchto pozemských lidí zhrouť se v sobě jako hromádka prachu. —

Děkujte Pánu, když vám pomáhá ve svých úderech, které vzájemně působíce musí také na vás dopadnout. Modlete se a buďte připraveni v hodině nejvyšší nouze lidstva zvěstovat Slovo, které jsem vám já dal!